

RO

RO

RO

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Bruxelles, 27.2.2009
COM(2009) 91 final

2009/0028 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din [...]

**de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a
Regulamentului (CE) nr. 562/2006 în ceea ce privește circulația persoanelor care dețin o
viză de lungă ședere**

(prezentată de Comisie)

EXPUNERE DE MOTIVE

Motivele propunerilor

Situația juridică actuală

Prezentele propuneri au drept obiectiv facilitarea circulației în spațiul Schengen fără frontiere interne a resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere legală pe teritoriul unuia dintre statele membre¹ pe baza unei vize „D” de lungă ședere eliberată de statul membru respectiv.

În conformitate cu actualul acquis Schengen, un resortisant al unei țări terțe titular al unei vize naționale de lungă ședere („viză D”) pentru șederi care depășesc trei luni are dreptul la ședere numai pe teritoriul statului membru care a eliberat viza, iar, în temeiul articolului 18 din Convenția de aplicare a Acordului Schengen (Convenția Schengen)², astfel cum a fost modificată prin Regulamentul 1091/2001³, resortisantul respectiv are dreptul să tranziteze teritoriile altor state membre numai pentru a ajunge în statul care a eliberat viza.

Astfel, în conformitate cu legislația comunitară actuală, titularii vizelor D nu au dreptul să călătorească în alte state membre în timpul șederii lor și nici nu au dreptul de a tranzita alte state la întoarcere în țara lor de origine, deoarece Convenția Schengen nu conține dispoziții în acest sens.

Formularea dispoziției de mai sus din Convenția Schengen rezultă din procedura aplicată în general în momentul respectiv de către statele membre, prin care vizele D sunt transformate într-un permis de ședere după sosirea pe teritoriul statului respectiv. Pe baza acestor permise de ședere, resortisanții țărilor terțe pot circula în spațiul Schengen. Din acest motiv, în momentul încheierii Convenției Schengen, statele membre nu au considerat necesar să reglementeze nici circulația și călătoria de întoarcere în baza unei vize D, nici un al doilea tranzit către statul membru care a eliberat viza respectivă.

Prin urmare, Convenția Schengen reglementează numai principiul echivalenței între permisele de ședere Schengen și vizele aplicabile în spațiul Schengen: un permis de ședere eliberat de un stat membru permite unui resortisant al unei țări terțe titular al unui permis de ședere și al unui document de călătorie valabil să circule liber, în decursul șederii sale, pe teritoriile altor state membre, pentru cel mult trei luni (articolul 21 din convenție).

Articolul 5 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 (Codul Frontierelor Schengen)⁴ prevede, de asemenea, pentru resortisanții unei țări terțe care posedă un permis de ședere eliberat de un stat membru, posibilitatea de a trece frontierele externe ale altui stat membru fără viză, pentru șederi de cel mult trei luni.

Probleme practice

Din ce în ce mai multe state membre nu mai înlocuiesc vizele D prin permise de ședere după intrarea resortisanților țărilor terțe pe teritoriul lor sau o fac numai cu întârzieri importante.

¹ În cadrul prezentei propuneri, noțiunea de „**state membre**” desemnează statele membre ale UE care pun integral în aplicare acquis-ul Schengen.

² JO L239, 22.9.2000, p. 1.

³ JO L150, 6.6.2001, p. 4.

⁴ JO L105, 13.4.2006, p. 1.

Această situație juridică și practică are consecințe negative importante asupra circulației în spațiul Schengen a resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere legală într-un stat membru, pe baza unei vize D. Deoarece aceste persoane trebuie să își continue șederea în baza vizei D, ele nu pot nici călători legal pentru alte scopuri legitime (de exemplu, afaceri, conferințe, vizite) în alte state membre, în timpul șederii lor, și nici nu vor putea tranzita teritoriile altor state la întoarcere în țara lor de origine.

Viză D+C – Regulamentul 1091/2001

Pentru a remedia parțial situația întârzierilor înregistrate în eliberarea permiselor de ședere după sosire, în 2001 a fost introdusă viza D+C (Regulamentul 1091/2001⁵, bazat pe o inițiativă franceză), care prevede, pentru titularii unei vize D de lungă ședere eliberată de un stat membru, posibilitatea de a circula liber în cursul primelor trei luni ale perioadei de valabilitate a vizei D, dacă aceasta a fost eliberată conform normelor Schengen valabile pentru vizele de scurtă ședere (inclusiv verificarea în Sistemul de Informații Schengen – SIS a listei resortisanților țărilor terțe neadmisibili).

Cu toate acestea, în practică, se pare că majoritatea statelor membre fie nu eliberează deloc vize D+C, fie eliberează un număr foarte mic. De asemenea, s-a observat în repetate rânduri că acest tip de viză sau condițiile în care poate fi eliberată sunt puțin cunoscute, sau chiar deloc, de către personalul consular, și, prin urmare, solicitanții nu sunt informați cu privire la această posibilitate. Mai mult, s-a constatat că, în multe cazuri, programele de înregistrare și prelucrare a vizelor naționale nici nu permit măcar posibilitatea de a lua în considerare cererile pentru o astfel de viză sau tipărirea autocolantului de viză. În același timp, câteva state membre își autorizează misiunile diplomatice și oficiile consulare să elibereze direct permise de ședere, astfel viza D+C devenind inutilă.

În plus, odată ce perioada de trei luni de la data inițială de valabilitate a vizei D+C a expirat, titularii – în acel moment în situație de ședere legală pe teritoriul statului membru care a eliberat viza – nu mai au dreptul să circule în ansamblul teritoriilor statelor membre, dacă între timp această viză D+C nu a fost înlocuită cu un permis de ședere.

În această situație, aceste persoane, supuse obligației de a deține o viză de scurtă ședere în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului⁶, trebuie să solicite în statul de reședință o viză C de scurtă ședere, distinctă, pentru a putea călători în alt stat membru. Cu toate acestea, în practică, unele state membre refuză să elibereze vize Schengen persoanelor care se află deja în spațiul Schengen. Mai mult, conform interpretării anumitor state membre, acești resortisanți ai țărilor terțe nu mai au dreptul să solicite o viză Schengen suplimentară de scurtă ședere în timpul celor șase luni, deoarece au rămas deja în spațiul Schengen trei luni, pe baza vizei D+C. În virtutea aceluiași raționament, atunci când resortisanții țărilor terțe titulari ai unei vize D+C sau D se întorc în țara lor de origine, e posibil să nu mai aibă dreptul să călătorească prin alte state membre, deoarece perioada de 90 de zile de ședere permisă într-un interval de șase luni a expirat deja.

Pe baza observațiilor de mai sus, în propunerea sa de Regulament privind instituirea unui Cod comunitar al vizelor⁷, Comisia a propus eliminarea vizei D+C pentru a simplifica situația și a cerut statelor membre accelerarea eliberării permiselor de ședere pentru resortisanții țărilor

⁵ JO L150, 6.6.2001, p. 4.

⁶ JO L81, 21.3.2001, p. 1.

⁷ COM(2006) 403 final.

terțe.

Cu toate acestea, din diferite motive, majoritatea statelor membre nu par a dori sau nu pot elibera la timp permise de ședere pentru resortisanții țărilor terțe care locuiesc pe teritoriul lor. Prin urmare, pentru a rezolva problemele actuale pe care le întâmpină resortisanții țărilor terțe aflați în situație de ședere legală pe teritoriul unui stat membru, în baza unei vize de lungă ședere, Comisia propune introducerea principiului echivalenței între vizele de lungă și scurtă ședere eliberate de statele membre care pun integral în aplicare acquis-ul Schengen.

Introducerea echivalenței între vizele D și C a fost prima dată luată în considerare de unele state membre și de Comisie în timpul discuțiilor informale ale Grupului de lucru pentru vize reunit la Ljubljana, la 21-22 ianuarie 2008, fiind discutată mai târziu în cadrul Grupului de lucru pentru vize, la 26-27 martie 2008, în cadrul discuțiilor privind Codul comunitar al vizelor și în perspectiva eliminării vizelor D+C.

Prezentele propuneri sunt, de asemenea, inspirate de o serie de plângeri și întrebări primite din partea statelor membre și a resortisanților țărilor terțe care locuiesc într-un stat membru pe baza unei vize D+C sau D.

Obligația de a elibera permise de ședere

Prezentele propuneri nu au ca scop încurajarea statelor membre să nu elibereze permise de ședere și să permită șederea resortisanților țărilor terțe pe baza unei vize de lungă ședere. Din contră, acest lucru nu ar fi în conformitate cu mai multe directive care impun statelor membre obligația de a elibera permise de ședere anumitor categorii de resortisanți ai țărilor terțe.

În conformitate cu Directiva 2005/71/CE a Consiliului⁸ privind o procedură specială de admitere a resortisanților țărilor terțe în scopul desfășurării unei activități de cercetare științifică, decizia referitoare la solicitarea unui permis de ședere este adoptată cât mai curând posibil și, după caz, în cadrul unei proceduri accelerate.

Directiva 2004/114/CE a Consiliului⁹ privind condițiile de admitere a resortisanților țărilor terțe pentru studii, schimb de elevi, formare profesională neremunerată sau servicii de voluntariat prevede obligația de a elibera un permis de ședere studenților care fac obiectul acestei directive pe o perioadă de cel puțin un an (care poate fi reînnoit) sau cel puțin pe perioada de desfășurare a cursului, dacă durata acestuia este mai mică de un an. Decizia privind o astfel de cerere se adoptă, iar solicitantul primește o notificare în acest sens, într-un termen care să nu împiedice participarea la studiile respective. Mai mult, se pot institui proceduri accelerate pentru eliberarea permiselor de ședere pentru studenți printr-un acord încheiat între unitățile de învățământ și autoritățile statelor membre responsabile pentru intrare și chestiunile legate de ședere.

Directiva 2003/86/CE a Consiliului¹⁰ privind dreptul la reîntregirea familiei prevede, de asemenea, obligația de a elibera un permis de ședere pe o durată de cel puțin un an pentru membrii familiei resortisanților unei țări terțe care se află deja în situație de ședere legală pe teritoriul unui stat membru.

⁸ JO L289, 3.11.2005, p. 15.

⁹ JO L375, 23.12.2004, p. 12.

¹⁰ JO L251, 3.10.2003, p. 12.

Pe baza Directivei 2004/38/CE¹¹ privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, membrilor de familie ai resortisanților UE care locuiesc împreună cu cetățeanul Uniunii mai mult de trei luni, în alt stat membru decât țara de origine a cetățeanului Uniunii, li se eliberează un permis de ședere în termen de cel mult șase luni de la data la care aceștia prezintă cererea. O confirmare a depunerii cererii pentru permisul de ședere se eliberează imediat.

Directiva 2003/109/CE a Consiliului¹² privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung este, de asemenea, relevantă, deoarece rezidentul pe termen lung poate avea – în anumite circumstanțe – dreptul de ședere în alte state membre, care trebuie să îi elibereze resortisantului țării terțe în cauză un permis de ședere în cel mult șase luni de la depunerea cererii.

Prezentele propuneri nu aduc atingere acestor dispoziții.

Conținutul propunerilor

Prezentele propuneri extind principiul echivalenței între un permis de ședere și vizele de scurtă ședere și în cazul vizelor D de lungă ședere; astfel, o viză de lungă ședere ar avea aceleași efecte ca un permis de ședere în ceea ce privește circulația în spațiul Schengen.

Un resortisant al unei țări terțe titular al unei vize D de lungă ședere eliberată de un stat membru ar putea călători în celelalte state membre pentru trei luni în fiecare interval de șase luni, în aceleași condiții ca titularul unui permis de ședere. Normele privind eliberarea vizelor de lungă ședere rămân neschimbate, după cum a fost și cazul normelor privind eliberarea permiselor de ședere în momentul introducerii principiului echivalenței între un permis de ședere și o viză de scurtă ședere. Aceasta ar reinstitui ideea de bază pe care se sprijină spațiul Schengen fără frontiere interne, potrivit căreia o persoană poate călători în spațiul Schengen pentru scurte șederi timp de trei luni în fiecare interval de șase luni, cu un document pe baza căruia locuiește legal într-un stat membru.

Elaborate în baza temeiului juridic al articolului 62 alineatul (2) litera (a) și alineatul (3), precum și al articolului 63 alineatul (3) litera (a) din TEC, propunerile de regulamente vor modifica:

- articolele 18, 21 și 25 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen de la 14 iunie 1985 (între Guvernele Statelor Uniunii Economice Benelux, Republica Federală Germania și Republica Franceză, privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele lor comune);
- articolul 5 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen), privind condițiile de intrare a resortisanților țărilor terțe.

Din cauza procedurilor decizionale conflictuale legate de temeiuri juridice diferite, Comisia a trebuit să elaboreze două propuneri separate:

¹¹ JO L229, 29.6.2004, p. 35.

¹² JO L16, 23.1.2004, p. 44.

- propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a Regulamentului (CE) nr. 562/2006 în ceea ce privește circulația persoanelor care dețin o viză de lungă ședere are la bază articolul 62 alineatul (2) litera (a) și alineatul (3) din TEC și va fi adoptată în conformitate cu procedura codeciziei;
- propunerea de Regulament al Consiliului de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen în ceea ce privește vizele de lungă ședere și alertele în Sistemul de Informații Schengen are la bază articolul 63 alineatul (3) litera (a) din TEC și va fi adoptată în unanimitate în Consiliu, după consultarea Parlamentului European.

Propunerile au fost elaborate ținând cont de textul actual al propunerii de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a unui Cod comunitar al vizelor (Codul vizelor), care va abroga dispozițiile privind viza D+C. Adoptarea Codului vizelor este preconizată în același timp cu adoptarea prezentelor regulamente. Data aplicării regulamentelor ar trebui aliniată la aplicarea Codului vizelor (șase luni după intrarea sa în vigoare).

Aspecte de securitate

Articolul 25 din convenție prevede obligația statelor membre care preconizează eliberarea unui permis de ședere pentru un resortisant al unei țări terțe de a consulta SIS. În cazul în care resortisantul țării terțe în cauză este o persoană pentru care s-a emis o alertă pentru a i se refuza intrarea, statul membru se consultă mai întâi cu statul membru care a emis alerta și ia în considerare interesele acestuia. În astfel de cazuri, permisul de ședere se eliberează numai pentru motive bine întemeiate, cu precădere motive umanitare, sau ca urmare a angajamentelor internaționale. În mod similar, în cazul în care s-a emis o alertă pentru a refuza intrarea unui resortisant al unei țări terțe care este deja titular al unui permis de ședere eliberat de alt stat, statul membru care a emis alerta se consultă cu celălalt stat membru care a eliberat permisul de ședere, pentru a stabili dacă există suficiente motive pentru retragerea permisului de ședere.

Acest articol va fi modificat prin propunerea de Regulament al Consiliului de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen în ceea ce privește vizele de lungă ședere și alertele în Sistemul de Informații Schengen prin adăugarea unei referințe având ca efect faptul că obligația de a consulta SIS și celelalte state membre în cazul unei alerte se va aplica și atunci când statele membre preconizează eliberarea unei vize de lungă ședere pentru un resortisant al unei țări terțe sau când acestea identifică o alertă emisă pentru un resortisant al unei țări terțe titular al unei vize de lungă ședere valabilă.

Obligația de a consulta SIS în momentul prelucrării cererilor de viză de lungă ședere va asigura același control al solicitanților de viză de lungă ședere ca cel existent, care se aplică titularilor unui permis de ședere eliberat de un stat membru. Astfel, libera circulație a titularilor unei vize de lungă ședere în alte state membre nu va constitui un risc de securitate suplimentar pentru statele membre, față de cel al titularilor de permise de ședere Schengen și de vize de scurtă ședere.

Mai mult, în conformitate cu informațiile de care dispune Comisia, vizele de lungă ședere sunt eliberate de statele membre pe baza unui model uniform cu un nivel înalt de securizare

pentru vizele de scurtă ședere, astfel cum este instituit prin Regulamentul (CE) nr. 1683/95 al Consiliului din 29 mai 1995 de instituire a unui model uniform de viză¹³.

¹³ JO L 164, 14.7.1995, p. 1.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din [...]

**de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a
Regulamentului (CE) nr. 562/2006 în ceea ce privește circulația persoanelor care dețin o
viză de lungă ședere**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 62 alineatul (2) litera (a) și alineatul (3),

având în vedere propunerea Comisiei,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat,

întrucât:

- (1) Convenția de aplicare a Acordului Schengen¹⁴ instituie norme privind vizele de lungă ședere care dau titularilor acestora dreptul să tranziteze teritoriile statelor membre. Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen)¹⁵ stabilește condițiile de intrare a resortisanților țărilor terțe. Pentru a facilita libera circulație a resortisanților țărilor terțe, titulari ai unor vize de lungă ședere în spațiul Schengen fără frontiere interne, ar trebui luate măsuri suplimentare.
- (2) Vizele de lungă ședere ar trebui înlocuite în timp util cu permise de ședere după intrarea resortisanților țărilor terțe pe teritoriul unui stat membru, pentru a permite resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere legală în unul dintre statele membre pe baza unei vize de lungă ședere să călătorească în alte state membre în timpul șederii lor sau să tranziteze teritoriile celorlalte state membre la întoarcerea în țara lor de origine. Cu toate acestea, din ce în ce mai multe state membre nu mai înlocuiesc vizele de lungă ședere cu permise de ședere, sau o fac numai cu întârzieri importante, după intrarea pe teritoriul lor a resortisanților țărilor terțe. Această situație juridică și practică are consecințe negative importante asupra circulației în spațiul

¹⁴ JO L239, 22.9.2000, p. 1.

¹⁵ JO L 105, 13.4.2006, p. 1.

Schengen a resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere legală într-un stat membru, pe baza unei vize de lungă ședere.

- (3) Pentru a rezolva problemele pe care le întâmpină resortisanții țărilor terțe aflați în situație de ședere legală în baza unei vize de lungă ședere, prezentul regulament extinde principiul echivalenței între permisele de ședere și vizele de scurtă ședere eliberate de statele membre care pun integral în aplicare acquis-ul Schengen și în cazul vizelor de lungă ședere. Ca urmare, o viză de lungă ședere ar trebui să aibă aceleași efecte ca un permis de ședere în ceea ce privește circulația în spațiul Schengen fără frontiere interne.
- (4) Prin urmare, un resortisant al unei țări terțe titular al unei vize de lungă ședere eliberată de un stat membru ar putea călători în celelalte state membre pentru trei luni în fiecare interval de șase luni, în aceleași condiții ca titularul unui permis de ședere. Normele privind eliberarea vizelor de lungă ședere rămân neschimbate.
- (5) Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen și Regulamentul (CE) nr. 562/2006 ar trebui modificate în consecință.
- (6) Prezentul regulament nu are ca scop încurajarea statelor membre să nu elibereze permise de ședere și nu ar trebui să aducă atingere obligației statelor membre de a elibera permise de ședere pentru anumite categorii de resortisanți ai țărilor terțe, obligație instituită de alte instrumente comunitare.
- (7) Normele privind consultarea Sistemului de Informații Schengen și a celorlalte state membre în cazul unei alerte în momentul prelucrării unei cereri de permis de ședere ar trebui să se aplice și prelucrării cererilor de viză de lungă ședere, astfel cum prevede Regulamentul nr. .../... al Consiliului din [...] de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen în ceea ce privește vizele de lungă ședere și alertele în Sistemul de Informații Schengen. Prin urmare, libera circulație a titularilor unei vize de lungă ședere în alte state membre nu ar constitui un risc de securitate suplimentar pentru statele membre.
- (8) Deoarece obiectivul prezentului regulament, în principal stabilirea normelor privind libera circulație în baza unei vize de lungă ședere, nu poate fi realizat într-o manieră suficientă de către statele membre și poate, prin urmare, să fie realizat mai bine la nivel comunitar, Comunitatea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la articolul menționat anterior, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (9) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și este conform principiilor recunoscute, în special, de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene. Prezentul regulament trebuie pus în aplicare în conformitate cu obligațiile statelor membre în ceea ce privește protecția internațională și principiul nereturnării.
- (10) Prezentul instrument reprezintă o dezvoltare a acquis-ului Schengen, în conformitate cu Protocolul de integrare a acquis-ului Schengen în cadrul Uniunii Europene, astfel cum este definit în Anexa A la Decizia 1999/435/CE a Consiliului¹⁶ din 20 mai 1999

¹⁶ JO L 176, 10.7.1999, p. 1–16.

privind definirea acquis-ului Schengen în scopul stabilirii, în conformitate cu dispozițiile relevante din Tratatul de instituire a Comunității Europene și Tratatul privind Uniunea Europeană, a temeiului juridic pentru fiecare din dispozițiile sau deciziile care constituie acquis-ul.

- (11) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea implementării, aplicării și dezvoltării acquis-ului Schengen¹⁷, care intră în domeniul de aplicare menționat la articolul 1 litera (B) din Decizia 1999/437/CE a Consiliului¹⁸ din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a acordului menționat.
- (12) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Acordului încheiat între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen¹⁹, care intră în domeniul de aplicare menționat la articolul 1 literele (B) și (C) din Decizia 1999/437/CE a Consiliului, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului²⁰ din 28 ianuarie 2008.
- (13) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul protocolului semnat între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen, care intră în domeniul de aplicare menționat la articolul 1 literele (B) și (C) din Decizia 1999/437/CE a Consiliului coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/261/CE a Consiliului²¹ din 28 februarie 2008.
- (14) În conformitate cu articolul 1 și articolul 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, care nu este obligatoriu pentru aceasta și nu i se aplică. Având în vedere faptul că prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în temeiul dispozițiilor titlului IV din partea a treia a Tratatului de instituire a Comunității Europene, Danemarca ar trebui să decidă, în conformitate cu articolul 5 din protocolul menționat anterior, în termen de șase luni de la data adoptării prezentului regulament, dacă îl pune în aplicare în legislația sa internă.
- (15) În conformitate cu articolul 1 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea prezentului

¹⁷ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

¹⁸ JO L176, 10.7.1999, p. 31.

¹⁹ JO L53, 27.2.2008, p.52.

²⁰ JO L53, 27.2.2008, p. 1.

²¹ JO L83, 26.3.2008, p. 3.

regulament și, prin urmare, fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat anterior, prezentul regulament nu este obligatoriu pentru acestea și nu li se aplică.

- (16) În ceea ce privește statele membre care nu aplică încă integral acquis-ul Schengen, prezentul regulament reprezintă dispoziții care dezvoltă acquis-ul Schengen sau care are în alt mod legătură cu acesta în sensul articolului 3 alineatul (2) din Actul de aderare din 2003 și al articolului 4 alineatul (2) din Actul de aderare din 2005,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

- (1) La articolul 21 din Convenția de aplicare a Acordului Schengen se introduce alineatul 2a cu următorul text:

„2a. Dreptul la liberă circulație stabilit la alineatul (1) se aplică și resortisanților țărilor terțe titulari ai unei vize de lungă ședere valabile, eliberată de unul dintre statele membre, astfel cum prevede articolul 18.”

- (2) În Regulamentul (CE) nr. 562/2006, articolul 5 alineatul (1) litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) să fie în posesia unei vize valabile, în cazul în care aceasta este cerută în temeiul Regulamentului (CE) nr. 539/2001 al Consiliului de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerați de această obligație, cu excepția cazului când respectivii resortisanți sunt titulari ai unui permis de ședere valabil sau ai unei vize de lungă ședere valabile.”

Articolul 2

Prezentul regulament nu aduce atingere obligației statelor membre de a elibera permise de ședere resortisanților țărilor terțe, astfel cum prevăd alte instrumente ale dreptului comunitar.

Articolul 3

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Acesta se aplică de la data intrării în vigoare a Regulamentului (CE) nr. .../... al Parlamentului European și al Consiliului din [...] de instituire a unui Cod comunitar al vizelor (Codul vizelor).

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre, în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Adoptat la Bruxelles,[...]

*Pentru Consiliu
Președintele
[...]*

*Pentru Parlamentul European
Președintele
[...]*